

[Ebba Strange]

søgt af folk med det mindst stressende arbejde, måske folk, der arbejder på nedsat tid.

For det fjerde: årskurserne kan erstattes af modulkurser med en meget snæver formålsformulering og uden den tid til fordybelse, tværfaglighed og personlig udvikling, som et årskursus kan give.

Jeg er ikke klar over, hvilken af modellerne ministeren har tænkt sig at vælge, og jeg vil meget gerne have svar på det. Og endnu vigtigere, end at jeg får svaret, er det måske, at de institutioner, der planlægger skoleåret 1981-82, får det svar snarest muligt. I går modtog vi – det var meget kuriøst – Danmarks lærerhøjskoles læseplan for 1981-82. Jeg ved, den har kostet ½ mill. kr. at fremstille. Jeg ved ikke, hvor meget af den der kan makuleres efter det, der skal vedtages med finansloven.

Ministeren har på et vist tidspunkt givet udtryk for, at vikarportionernes bortfald i sig selv ville overflødigøre en række kurser. Det er ikke sikkert, det bliver tilfældet. Det er derimod givet, at det vil få både sociale og pædagogiske konsekvenser for hele videreuddannelsesområdet, at vikardækningen ikke mere eksisterer.

Jeg får noget, der ligner en kuldefornemmelse, når jeg læser det omtalte bilag, for det virker, som om det, der er foretaget, er rent mekaniske udregninger, der ser bort fra de menneskelige og dynamiske aspekter, der også helst skulle ligge i hele vores uddannelsesområde. I papiret omtales de uddannelsessøgende som en ressourcebelastende bestand af studerende. Jeg synes egentlig, det er temmelig groft at kalde folk på en uddannelsesinstitution sådan, for det er da af hensyn til dem, vi har vore uddannelsesinstitutioner. Vi plejer ved højstemte lejligheder at sige, at en veluddannet arbejdsstyrke er Danmarks bedste ressource. Man kunne jo nemlig, hvis man vil bruge en økonomisk sprogbrug, vende det om og sige, at det er en god investering at uddanne folk.

Som det også har været nævnt tidligere, lægger ministeren i sit udspil vægt på, at lærerfyringer fortrinsvis skal ske blandt timelærere og deltidsansatte lærere. Det er såmænd ikke så tit, fru Eva Møller og jeg er enige i vores uddannelsesmæssige syn, så jeg håber, hun hører, at det er vi delvis i det her. Jeg finder også, at mange timelærere og deltidslærere tilfører institutionerne en vis bredde

og tværfaglighed, som måske kan være sværere at opnå, hvis man kun har meget få, faste lærere.

Jeg kunne godt lide at vide, om ministeren egentlig er klar over, hvor få faste lærere Danmarks lærerhøjskoles afdelinger i provinsen egentlig har. Jeg ved godt, ministeren mener, at der skal ske en større spredning af dem, men den er ikke sket endnu. Og så laver man nedskæringer på et tidspunkt, hvor den spredning ikke har fundet sted. Det vil sige, at man i en by som Århus regner med, at der skal fyres mellem 60 og 80 af de 100 timelærere, der er ansat dér, og så er der altså 4 faste lærere.

I nogle af de papirer, vi har fået, kan jeg se, at ministeren svarer, at hun vil lægge vægt på, at de nedskæringer, der skal ske på Danmarks lærerhøjskole, ikke skal ramme speciallæreruddannelsen. Jeg vil spørge ministeren, hvad det betyder. Betyder det, at ministeren nu skal til at bestemme, hvilke kurser der skal foregå på Danmarks lærerhøjskole, at hun skal blande sig i styringen, eller er det en henstilling, hun vil give Danmarks lærerhøjskole, eller hvad er det?

Vi har også fået ret rystende meldinger fra indvandrergrupperne, som vi jo havde en meget udmærket debat om her i salen for en uge siden. Vi var alle enige om, at nu skulle vi gøre noget godt for indvandrerne. De frygter selvfølgelig – og sandsynligvis med rette – at nedskæringerne på lærervidereuddannelsen vil gå ud over den uddannelse af fremmedsprogede lærere, som har fundet sted også på Danmarks lærerhøjskole.

Ministeren mener, at vi med de nedskæringer, som er foreslået, kan bevare et velfungerende videreuddannelsessystem for lærere også i provinsen. Jeg tvivler. Det, der er ved at ske, er, at ikke et pennestrog, men et par EDB-taster bryder dette system ned.

Også når det drejer sig om universiteterne, ser det ud til, at det er den jyske provins, der skal holde hårdest for, med de kraftigste nedskæringer i Ålborg og kraftige nedskæringer i Århus. En af ministerens begrundelser for, at det er sådan, er, at der skal anlægges en slags retfærdighedssynspunkt. I Århus skærer man drastisk ned på det matematisk-naturvidenskabelige fakultets område, mens det skal udvides ved Roskilde universitetscenter.

Det er muligt, man trænger til udvidelse i Roskilde, men hvis det skal ske ved at flytte